

۷ - تأثیر دُعا در اجل مُعلّق نه محتوم

از حضرت عبدالههء در خطابی است قوله الحكيم: و اما سئوالی كه نموده بودید كه با وجود تلاوت مناجات و قرائت دعای شفا چگونه این نفوس وفات یافتند بدانكه این ادعیه و مناجات به جهت شفای از اجل معلق است نه قضای محتوم و مبرم زیرا اجل بر دو قسم است اجل معلق و اجل محتوم . اجل محتوم را تغییر و تبدیلی نه و اگر چنین باشد كه از برای مریض تلاوت مناجات شود شفا یابد دیگر نفسی ترك قالب عنصری نكند و از این جهان بجهان دیگر صعود و ترقی ننماید زیرا هر وقتی نفسی علیل گردد ترتیل مناجات شود و شفا یابد و این مخالف حكمت بالغه الهیه است بلکه مقصد از طلب شفا این است كه از اجل معلق محفوظ ماند و از قضایای غیر محتوم مصون گردد مثلاً ملاحظه نمائید كه این سراج را مقداری از دهن موجود و چون بسوزد دهن تمام گردد یقیناً خاموش شود و لكن ادعیه خیریه مانند زجاج است كه این سراج را از بادهای مخالف حفظ نماید تا بقضای معلق خاموش نگیرد .